

Személyes adatok:

Név: **Poór Anikó**
Lakhely: Nyíregyháza
Telefon: 06-20/231-1833
E-mail/Skype: pooraniko@hutranslation.com
Proz.com: <http://www.proz.com/profile/3128714>
Fordit.hu: <http://www.fordit.hu/fordito/Poor-Aniko/>
LinkedIn: www.linkedin.com/in/aniko-poor-translation

Számlaképes egyéni vállalkozó tevékenység:

900301 – műfordítás;
743001 – szakfordítás: angol-magyar és magyar-angol nyelvpárban.

Nyelvtudás:

angol-magyar, magyar-angol társadalomtudományi fordítói szakvizsga, ELTE;
angol (ECL - felsőfokú, C típusú nyelvvizsga - tárgyalási szintű nyelvtudás).

Egyéb tapasztalat (szakfordítóként):

2016. 02. 10. – jelenleg – Egyéni vállalkozás szakfordítóként, változatos témájú szövegek (társadalomtudományi, informatikai, jogi, üzleti, marketing stb.), valamint filmek, sorozatok és dokumentumsorozatok feliratának fordítására is megbíztak.
2015. 04. 10. – 2015. 11. 25. – Angol-magyar, magyar-angol fordítási projektmenedzser, fordítóirodánál

Végzettségek:

2011. 09. 08. - 2014. 06. 16. – Történelem-angoltanár (MA)
Debreceni Egyetem

2008. 09. 05. - 2011. 06. 18. – Történelem alapszakos bölcsész (BA)
Anglisztika minorral (50 kredit)
Debreceni Egyetem

Számítógépes ismeretek:

online fordítási oldalak, szótárak, konkordanciák, teauruszok és fordítási, illetve feliratozó szoftverek gyakorlott használata (pl.: MemoQ, Memsorce, SDL Trados Studio, Subtitle Edit, Oona stb.); X-bench használata;
magabiztos számítógép-használat: internet, operációs rendszerek, irodai alkalmazások készségszintű használata (MS Office, Open Office); informatikai ismeretek.

Referenciák – megjelent műfordításaim:

John BUCHAN: Skule Skerry, Azilum magazin, 20. szám, 2021. szeptember

Elizabeth BEAR és Sarah MONETTE: Mongúz, Árnyak az időn túlról 3, TBA könyvek, 2020.

Carlton MELLICK III: Cukorbúra, Robotcigány, 1. szám, 2018. nyár/ősz

(http://epa.oszk.hu/03500/03500/00001/pdf/EPA03500_robotcigany_2018_nyar_osz_11-16.pdf)

Algernon BLACKWOOD: A hallgatózó, Azilum magazin, 10. szám, 2018. június

Gertrude ATHERTON: Az átkelőhely, Azilum magazin, 9. szám, 2018. március –

Referenciaként olvasható a következő oldalakon.

Gertrude Atherton

The Striding Place

Weigall, continental and detached, tired early of grouse-shooting. To stand propped against a sod fence while his host's workmen routed up the birds with long poles and drove them towards the waiting guns, made him feel himself a parody on the ancestors who had roamed the moors and forests of this West Riding of Yorkshire in hot pursuit of game worth the killing. But when in England in August he always accepted whatever proffered for the season, and invited his host to shoot pheasants on his estates in the South. The amusements of life, he argued, should be accepted with the same philosophy as its ills.

It had been a bad day. A heavy rain had made the moor so spongy that it fairly sprang beneath the feet. Whether or not the grouse had haunts of their own, wherein they were immune from rheumatism, the bag had been small. The women, too, were an unusually dull lot, with the exception of a new minded debutante who bothered Weigall at dinner by demanding the verbal restoration of the vague paintings on the vaulted roof above them.

But it was no one of these things that sat on Weigall's mind as, when the other men went up to bed, he let himself out of the castle and sauntered down to the river. His intimate friend, the companion of his boyhood, the chum of his college days, his fellow-traveler in many lands, the man for whom he possessed stronger affection than for all men, had mysteriously disappeared two days ago, and his track might have sprung to the upper air for all trace he had left behind him. He had been a guest on the

Gertrude Atherton:

Az átkelőhely

Weigall, ez a nagyvilági, mégis zárkózott férfi, a korai fajd vadászattól fáradtan a kerítésnek támaszkodott. Eközben vendéglátója munkásai hosszú póznákkal zargatták a madarakat a várakozó puszkacsövek felé. Weigall a látványtól ősei paródiájának érezte magát, hiszen ők még végigbarangolták a yorkshire-i West Riding lánvidékeit és erdőit egy olyan vadászat szenvedélyes hajszájában, amelyért érdemes ölni. Ám ha augusztusban Angliában tartózkodott, mindig megragadta a szezonban kínálkozó lehetőségeket, és ő is meghívta házigazdáját a déli birtokaira egy fácánvadászatra. Weigall meglátása szerint az apró örömeket ugyanazzal a beletörődéssel kell fogadni, mint az élet árnyoldalait.

Rossz napjuk volt. Az erős esőzések olyannyira ingoványossá tették a lápot, hogy az rögtön kicsúszott a lábuk alól. Nem tudni, a fajok maguk is vadászatot tartottak-e, esetleg az ízületeik dacoltak a zord időjárással, mindenesetre a vadászok zsákja üres maradt. Még a nők is szokatlanul unalmas társaságot jelentettek egy szabadszellemű elsőbálozó kivételével, aki a vacsoraasztalnál azzal bosszantotta Weigallt, hogy a boltíves mennyezet kifakult freskóinak szóbeli kiegészítését követelte.

De Weigall gondolatai teljesen máshol jártak. Míg mások lefekvéshez készülődtek, ő kilopódzott a kastélyból, és lesétált a folyóhoz. Közeli barátja, gyermekkori pajtása, egyetemi szobatársa, gyakori útitársa, az a férfi, aki felé mindenki másnál erősebb érzelmeket táplált, két nappal azelőtt olyan nyomtalanul eltűnt, hogy akár a felső légrétegekben is kereshették volna. Ez a barátja az elmúlt héten a szomszédos birtok vendégeként az

adjoining estate during the past week, shooting with the fervor of the true sportsman, making love in the intervals to Adeline Cavan, and apparently in the best of spirits.

As far as was known there was nothing to lower his mental mercury, for his rent-roll was a large one, Miss Cavan blushed whenever he looked at her, and, being one of the best shots in England, he was never happier than in August. The suicide theory was preposterous, all agreed, and there was as little reason to believe him murdered. Nevertheless, he had walked out of March Abbey two nights ago without hat or overcoat, and had not been seen since.

The country was being patrolled night and day. A hundred keepers and workmen were beating the woods and poking the bogs on the moors, but as yet not so much as a handkerchief had been found.

Weigall did not believe for a moment that Wyatt Gifford was dead, and although it was impossible not to be affected by the general uneasiness, he was disposed to be more angry than frightened. At Cambridge Gifford had been an incorrigible practical joker, and by no means had outgrown the habit; it would be like him to cut across the country in his evening clothes, board a cattle-train, and amuse himself touching up the picture of the sensation in West Riding.

However, Weigall's affection for his friend was too deep to companion with tranquility in the present state of doubt, and, instead of going to bed early with the other men, he determined to walk until ready for sleep. He went down to the river and followed the path through the woods. There was no moon, but the stars sprinkled their cold light

igazi sportemberek buzgalomával vadászott, két vadászat között pedig Adeline Cavannal szerelmeskedett, így kétségtelenül a lehető legjobb hangulatban időzött itt. Amennyire tudni lehet, mentális higanyszálát semmi sem vihette lejjebb, mivel szép kis summával rendelkezett, Miss Cavan minden pillantásába belepirult, ráadásul Anglia egyik legjobb lövészeként éppen az augusztus volt a legboldogabb időszaka. Így mindenki egyetértett abban, hogy az öngyilkossággal kapcsolatos fejtegetések nevetségesek, ugyanakkor arra is kevés okuk lehetett, hogy gyilkosságot sejtсенek a dolog mögött. Akárhogyan is történt, amióta a férfi két napja kalap és felöltő nélkül sétált ki a March-i apátságából, senki nem látta.

Éjt nappallá téve őrzátoztak a környéken. Vadőrök és munkások százai verték fel az erdőket, kutatták át a mocsarak zombékjait, de egy zsebkendő nem sok, annyit sem találtak.

Weigall egyetlen pillanatig sem hitte azt, hogy Wyatt Gifford halott, és bár az általános nyugtalanság őt sem hagyta érintetlenül, mégis inkább dühösnek érezte magát, mintsem rémültnek. Gifford a Cambridge-i Egyetemen javíthatatlan mókamester hírében állt, és egyáltalán nem nőtte ki ezt a szokását. Teljesen rávallana, ha alkalmi öltözetében keresztülvágná a vidéken, felszállna egy marhavagonra, majd a West Riding-i szenzációt illusztráló címlapkép kipingálásával szórakoztatná magát.

Barátja iránt érzett szeretete azonban megakadályozta Weigallt abban, hogy jelen kétségek közt megnyugvást leljen, ezért ahelyett, hogy a többiekhez hasonlóan ő is korán lefeküdt volna, elhatározta, sétál egyet, amíg el nem álmosodik. Leballagott hát a folyóhoz, és követte a víz sodrását a

upon the pretty belt of water flowing placidly past wood and ruin, between green masses of overhanging rocks or sloping banks tangled with tree and shrub, leaping occasionally over stones with the harsh notes of an angry scold, to recover its equanimity the moment the way was clear again.

It was very dark in the depths where Weigall trod. He smiled as he recalled a remark of Gifford's: "An English wood is like a good many other things in life—very promising at a distance, but a hollow mockery when you get within. You see daylight on both sides, and the sun freckles the very bracken. Our woods need the night to make them seem what they ought to be—what they once were, before our ancestors' descendants demanded so much more money, in these so much more various days."

Weigall strolled along, smoking, and thinking of his friend, his pranks—many of which had done more credit to his imagination than this—and recalling conversations that had lasted the night through. Just before the end of the London season they had walked the streets one hot night after a party, discussing the various theories of the soul's destiny. That afternoon they had met at the coffin of a college friend whose mind had been a blank for the past three years. Some months previously they had called at the asylum to see him. His expression had been senile, his face imprinted with the record of debauchery. In death the face was placid, intelligent, without ignoble lineation—the face of the man they had known at college. Weigall and Gifford had had no time to comment there, and the

fák között. Holdtalan volt az este, ám a csillagok hideg fényt szórtak a kecses folyómederre, amelyben a víz csendesén hömpölygött a fák és a kőhalmok mellett, a folyam fölé magasodó ormok zöld csoportjai között, vagy éppen a fák és cserjék kuszaságával tarkított lankás partok ölelésében, amelyeket helyenként dühös szidalomként törtek meg a sziklák éles kitüremkedései, mígnem a táj visszanyerte higgadságát, ahogyan a láthatár ismét kitisztult a szemlélő előtt.

Weigallt erős sötétség fogadta a mélyben, ahová leereszkedett. Elmosolyodott, miközben visszaemlékezett Gifford egyik megjegyzésére: „Az angol erdő az élet sok más dolgára emlékeztet – távolról nagyon ígéretesnek tűnik, belülről viszont üres szemfényvesztés csupán. A napfény mindkét oldalon szabad utat kap, sugarai egyenesen a harasztra esnek. Erdeink kizárólag az éjszaka leple alatt fedik fel igaz valójukat – amilyenek egykoron lehettek, mielőtt még az őseink leszármazottai egyre több és több pénzt harácsolnak volna ezekben a merőben más időkben.”

Weigall továbbkószált, dohányzás közben a barátjára és annak csínyeire gondolt – amelyek közül sok nagyobb képzelőerőről árulkodott, mint ez a mostani –, felidézte az éjszakákon át tartó beszélgetéseiket. Júniusban, közvetlenül a londoni társasági szezon vége előtt együtt sétáltak az utcákon egy party-t követő meleg nyári estén, és a lélek végzetével foglalkozó elméleteket vették sorra. Azon a délutánon ugyanis egyetemi barátjuk koporsója felett találkoztak. A szóban forgó barát elméje három évvel azelőtt végleg elborult. A temetés előtt néhány hónappal látogatták meg őt az elmeógyógyintézetben. Arckifejezése a szenilitás, vonásai a bujaság jeleit mutatták. Holtában viszont az ábrázata szelíd és intelligens volt, minden

afternoon and evening were full; but, coming forth from the house of festivity together, they had reverted almost at once to the topic.

“I cherish the theory,” Gifford had said, “that the soul sometimes lingers in the body after death. During madness, of course, it is an impotent prisoner, albeit a conscious one. Fancy its agony, and its horror! What more natural than that, when the life-spark goes out, the tortured soul should take possession of the vacant skull and triumph once more for a few hours while old friends look their last? It has had time to repent while compelled to crouch and behold the result of its work, and it has shrived itself into a state of comparative purity. If I had my way, I should stay inside my bones until the coffin had gone into its niche that I might obviate for my poor old comrade the tragic impersonality of death. And I should like to see justice done to it, as it were—to see it lowered among its ancestors with the ceremony and solemnity that are its due. I am afraid that if I dissevered myself too quickly, I should yield to curiosity and hasten to investigate the mysteries of space.”

“You believe in the soul as an independent entity, then—that it and the vital principle are not one and the same?”

“Absolutely. The body and soul are twins, life comrades—sometimes friends, sometimes enemies, but always loyal in the last instance. Some day, when I am tired of

hitvány vonást nélkülözött – tehát ismét az egyetemen megismert férfi arcát látták. Weigall és Gifford ott és akkor nem érkezett megbeszélni az eseményeket, majd a délután és a kora este is túl mozgalmasra sikerült ehhez, de aznap éjjel, miközben együtt távoztak az ünnepély helyszínéről, szinte azonnal rátértek erre a témára.

– Az az elméletem – mondta akkor Gifford –, hogy a lélek olykor a halál után is a testben időzik. Elmebaj esetén persze tehetetlen rabbá válik, noha öntudatos rabbá. Most képzeld el, mekkora gyötrelmet és kínt élhet át! Mi lenne természetesebb annál, minthogy amint az élet szikrája kihuny, a megkínzott lélek visszaszerzi uralmát a kiürült koponya felett, és még egyszer pár órára győzedelmeskedik, míg öreg barátunk az utolsókat rúgja? Hiszen amíg alázatra és a munkája eredményeinek szemlélésére kényszerült, bőven lehetett ideje a bűnbánatra, így feloldozta magát a viszonylagos tisztaság állapotába. Ha választhatnék, én a porhüvelyemben maradnék mindaddig, amíg a koporsó a vermébe nem süllyed, ez pedig szegény öreg harcostársam számára talán enyhítené a halál tragikus személytelenségét. Azt is megnézném, ahogyan igazságot tesznek vele, annak rendje és módja szerint – látni szeretném a testem, amint a neki kijáró formások és ünnepélyesség közepette az ősei közé süllyed. Attól tartok, ha a lelkem túl gyorsan elválna a testemtől, alighanem megadnám magam a kíváncsiságnak, és elsietnék, hogy megismerhessem az úr misztériumait.

– Tehát úgy gondolod, a lélek egy önálló entitás? Hogy az nem azonos a testet éltető erővel?

– Pontosan. A test és a lélek édestestvérek, bajtársak egy életre – egyszer barátok, másszor ellenségek, de mindenkor a végsőig lojálisak

the world, I shall go to India and become a mahatma, solely for the pleasure of receiving proof during life of this independent relationship.”

“Suppose you were not sealed up properly, and returned after one of your astral flights to find your earthly part unfit for habitation? It is an experiment I don’t think I should care to try, unless even juggling with soul and flesh had palled.”

“That would not be an uninteresting predicament. I should rather enjoy experimenting with broken machinery.”

The high wild roar of water smote suddenly upon Weigall’s ear and checked his memories. He left the wood and walked out on the huge slippery stones which nearly close the River Wharfe at this point, and watched the waters boil down into the narrow pass with their furious untiring energy. The black quiet of the woods rose high on either side. The stars seemed colder and whiter just above. On either hand the perspective of the river might have run into a rayless cavern. There was no lonelier spot in England, nor one which had the right to claim so many ghosts, if ghosts there were.

Weigall was not a coward, but he recalled uncomfortably the tales of those that had been done to death in the Strid.*
Wordsworth’s Boy of Egremont had been disposed of by the practical Whitaker; but countless others, more venturesome than wise, had gone down into that narrow boiling course, never to appear in the still

egymáshoz. Egy napon, amikor már belefáradtam a világ dolgaiba, szívesen elutaznék Indiába, hogy Mahatmává váljak, pusztán azért az elégedettségért, hogy még életem során bizonyítékot nyerhessek erről a független kapcsolatról.

– Mi történne, ha nem biztosítanád ki magad rendesen, és az egyik asztrális utazásod után a földi porhüvelyed nem volna alkalmas többé a visszatérésre? Azt hiszem, ez egy afféle kísérlet lenne, amelyre személy szerint csak akkor vállalkoznék, ha a lélekkel és a testtel való bűvészkedés már nem jelentene újdonságot.

– Pedig nem lenne egy érdektelen vállalkozás. Én kifejezetten élvezem a törött gépezetekkel való foglalatoskodást.

Hirtelen a víz fűlsüketítő, vad morajlása hasított Weigall tudatába, megszakítva a visszaemlékezést. A férfi ekkorra elhagyta az erdőt, és Warfe-folyót ezen a ponton szinte körülzáró, csúszós kövekhez ért. Innen figyelte, ahogyan a víz dühös, fáradhatatlan erővel zúg le a szűk szorosba. A fák sötét nyugalma a magasba szökött körülötte. Odafele a csillagok hidegebbnek és fehérebbnek hatottak. Mindkét kéz felől olybá tűnt, mintha a folyó egy beláthatatlan üregbe zúdulna. Egész Anglia nem tartogatott ennél magányosabb helyet, sem olyat, amely ennyi kísértetet vallhatna magáénak, ha ugyan léteznek kísértetek.

Weigall nem volt gyáva, ennek ellenére nyugtalanságot keltettek benne a Stridnél, az úgy nevezett „Lépőszurdoknál” történt halálesetekkel kapcsolatos mendemondák: a földhözragadt emberek ugyan csak legyintettek az egremonti fiú Wordsworth-től ismert esetére¹, de

¹A szerző itt William Wordsworth (1770–1850) *The Force of Prayer: Or, the Founding of Bolton Priory* című költeményéből idéz. A verse eredeti, angol nyelven, alatta magyar átiratban olvasható:

„This striding place is called the 'Strid,'

pool a few yards beyond. Below the great rocks which form the walls of the Strid was believed to be a natural vault, on to whose shelves the dead were drawn. The spot had an ugly fascination. Weigall stood, visioning skeletons, uncoffined and green, the home of the eyeless things which had devoured all that had covered and filled that rattling symbol of man's mortality; then fell to wondering if anyone had attempted to leap the Strid of late. It was covered with slime; he had never seen it look so treacherous.

He shuddered and turned away, impelled, despite his manhood, to flee the spot. As he did so, something tossing in the foam below the fall—something as white, yet independent of it—caught his eye and arrested his step. Then he saw that it was describing a contrary motion to the rushing water—an upward backward motion. Weigall stood rigid, breathless; he fancied he heard the crackling of his hair. Was that a hand? It thrust itself still higher above the boiling foam, turned sidewise, and four frantic fingers were distinctly visible against the black rock beyond.

Weigall's superstitious terror left him. A

sokan lehetnek más, inkább kalandosabb, mintsem bölcs egyének, akik leereszkedtek a szűk, örvénylő mederbe, hogy aztán soha többé ne tűnjenek fel a néhány yardnyira elterülő csendes vízgyűjtő medencében. A Strid falait formáló hatalmas kövekről úgy hírlott, természetes sírboltok, amelyek párkányai magukhoz vonják a holtakat. Mindenesetre a hely komisz varázssal bírt. Weigall lába földbe gyökerezett, lelki szemei előtt temetetlen, zöld csontvázak jelentek meg, azoknak a szem nélküli lényeknek az otthonai, amelyek egészen felhabzsolják az ember halandóságának e jelképeiről a húst, és kiszipolyozzák a belső szerveket. Azon tűnődött, vajon mostanában is megpróbálta-e átlépni valaki a szakadékot. Az üreg falát nyálka borította: Weigall még soha nem látta ilyen alattomosnak.

Megborzongva elfordult, és minden férfiassága ellenére kéztetést érzett arra, hogy tüstént elhagyja a helyszínt. Így is tett volna, ha közben meg nem látja, amint dobál valamit a víz a zuhatag mélyén – valamit, ami éppoly fehér, akár a habok, körvonalaiban mégis elválik azoktól. Ez a látvány megfélemezte lépteit. Ez után azt is észlelte, hogy a tárgy a rohanó áradattal ellentétes irányban, felfelé és hátra mozog. Weigall mereven, levegőért kapkodva állt ott; jóformán azt képzelte, hallja a saját haja sercegését. Csak nem egy kéz volt ott? Az a valami még magasabbra hágott az örvénylő tajtékon, oldalra vetődött, s ekkor a fekete sziklák hátterénél jól kivehetővé vált négy eszeveszetten kapálódzó ujj.

Weigall babonás félelme ettől

A name which it took of yore;
A thousand years hath it borne the name,
And it shall a thousand more."

„A „Lépő-szurdok” átkelő
Nevét adta régi kor;
És lón ezer éve már a név,
Mit még ezer év sem old.”

man was there, struggling to free himself from the suction beneath the Strid, swept down, doubtless, but a moment before his arrival, perhaps as he stood with his back to the current.

He stepped as close to the edge as he dared. The hand doubled as if in imprecation, shaking savagely in the face of that force which leaves its creatures to immutable law; then spread wide again, clutching, expanding, crying for help as audibly as the human voice.

Weigall dashed to the nearest tree, dragged and twisted off a branch with his strong arms, and returned as swiftly to the Strid. The hand was in the same place, still gesticulating as wildly; the body was undoubtedly caught in the rocks below, perhaps already half-way along one of those hideous shelves.

Weigall let himself down upon a lower rock, braced his shoulder against the mass beside him, then, leaning out over the water, thrust the branch into the hand. The fingers clutched it convulsively. Weigall tugged powerfully, his own feet dragged perilously near the edge. For a moment he produced no impression, then an arm shot above the waters.

The blood sprang to Weigall's head; he was choked with the impression that the Strid had him in her roaring hold, and he saw nothing. Then the mist cleared. The hand and arm were nearer, although the rest of the body was still concealed by the foam. Weigall peered out with distended eyes. The meagre light revealed in the cuffs links of a peculiar device. The fingers clutching the branch were as familiar.

Weigall forgot the slippery stones, the terrible death if he stepped too far. He pulled with passionate will and muscle. Memories flung themselves into the hot

elpárolgott. Hisz egy ember küszködött ott, aki megpróbálta kiszabadítani magát a Strid örvényéből, de a folyó elsodorta őt, bizonyára egy perccel Weigall érkezése előtt, talán amíg az áramlatnak háttal állt.

Weigall amennyire csak merte, közel lépett a mederhez. Mintha átok érte volna, a kéz megkettőződött, s vadul rázkódott a teremtményeket a megváltoztathatatlan törvényekre hagyó erővel dacolva, szélesre tárult, marokra húzódott, majd ismét kinyúlt, ezzel épp oly tisztán esdekelt a segítségért, akár az emberi hang.

Weigall a legközelebbi fához rohant, erős karjával megragadott és kicsavart egy ágat, majd éppilyen gyorsasággal visszasietett a szakadékhoz. A kéz ott maradt, továbbra is vadul gesztikulált – a test vélhetően a vízfenék kövei közé szorulhatott, talán már félig az egyik förtelmes sziklapárkányt érte. Weigall egy alacsonyabban fekvő sziklára ereszkedett, vállát a mögötte magasodó halomnak feszítette. Ezután a víz fölé hajolt, és a kézbe nyomta az ágat. Az ujjak görcsösen kapaszkodtak a faágba. Weigall erősen húzni kezdte, saját lába veszélyesen közel került a szakadék széléhez. Egy percig semmi sem történt, végül egy kar emelkedett ki a vízből.

Vér tódult Weigall fejébe: csaknem fojtogatta az a képzet, hogy a Strid tomboló szorításában tartja őt. Semmit sem látott. Végül eloszlott a köd. A kéz, később a kar is közelebb került, bár a habok továbbra is elrejtették a testet. Weigall szeme kikerekedett, mikor a sápadt fény megvilágította a jellegzetes mandzsettagombokat. Az ágat markoló ujjak is ismerősnek tűntek.

Weigall már ügyet sem vetett a csúszós kövekre és a szörnyű halálra, amely egy elvétett lépés után várna rá. Újult erővel és friss akarattal húzta a

light of his brain, trooping rapidly upon each other's heels, as in the thought of the drowning. Most of the pleasures of his life, good and bad, were identified in some way with this friend. Scenes of college days, of travel, where they had deliberately sought adventure and stood between one another and death upon more occasions than one, of hours of delightful companionship among the treasures of art, and others in the pursuit of pleasure, flashed like the changing particles of a kaleidoscope. Weigall had loved several women; but he would have flouted in these moments the thought that he had ever loved any woman as he loved Wyatt Gifford. There were so many charming women in the world, and in the thirty-two years of his life he had never known another man to whom he had cared to give his intimate friendship.

He threw himself on his face. His wrists were cracking, the skin was torn from his hands. The fingers still gripped the stick. There was life in them yet.

Suddenly something gave way. The hand swung about, tearing the branch from Weigall's grasp. The body had been liberated and flung outward, though still submerged by the foam and spray.

Weigall scrambled to his feet and sprang along the rocks, knowing that the danger from suction was over and that Gifford must be carried straight to the quiet pool. Gifford was a fish in the water and could live under it longer than most men.

If he survived this, it would not be the first time that his pluck and science had saved him from drowning.

Weigall reached the pool. A man in his evening clothes floated on it, his face turned towards a projecting rock over which his arm had fallen, upholding the body. The hand that had held the branch hung limply over the rock, its white reflection visible in

testet. Elméje lázas hevében sebesen követték egymást az emlékek, mint amikor a fulladásra gondolt. Élete örömeinek, jó és rossz pillanatainak többsége valamilyen formában ehhez a barátjához kötődött. Kaleidoszkóp-szemcsékként villantak föl előtte egyetemi napjaik jelenetei, utazásaik, melyek során szándékosan keresték a kalandokat, és többször is megmentették egymást a haláltól; emlékfoszlányokat idézett fel a kellemes órákról, melyeket egymás társaságában, a művészet kincseit szemlélve, vagy más kedvtelésekkel töltöttek. Weigall rengeteg nőt szeretett, de ezekben a pillanatokban aligha hitte, hogy volt valaha köztük olyan, akit úgy szeretett volna, mint Wyatt Giffordot. Számtalan elbűvölő asszony akadt a világban, de élete harminckét éve alatt más férfiak közül sem ismert olyat, akivel hajlandó lett volna szoros barátságot kötni.

Hasra vetette magát. Csuklója nagyot reccsent, bőre felhorzsolódott a kezén. A bajbajutott ujjai továbbra is a botot markolták. Még volt élet bennük.

Hirtelen engedett a szorítás. A kéz félrerándult, az ág kiszakadt Weigall markából. A törzs kiszabadult fogságából, és hátralendült, bár továbbra is maguk alá temették a gyöngyöző habok.

Weigall felhúzta magát, majd átvágott a köveken: az örvény már nem jelentett veszélyt, ha minden igaz, barátja egyenesen a csendes folyómeder irányába tarthatott. Gifford remek úszó volt, a legtöbb embernél tovább bírta a víz alatt. Ha eddig életben maradt, akkor nem ez lenne az első eset, hogy a kitartása és az ügyessége megóvjá őt a vízbefúlástól.

Weigall elérte a vízgyűjtőt. A férfi ott lebegett ünnepi öltönyében, arca a karját felfogó sziklanyelv felé nézett, amely fenntartotta a testét. Az ágot

the black water. Weigall plunged into the shallow pool, lifted Gifford in his arms and returned to the bank.

He laid the body down and threw off his coat that he might be the freer to practise the methods of resuscitation. He was glad of the moment's respite. The valiant life in the man might have been exhausted in that last struggle. He had not dared to look at his face, to put his ear to the heart. The hesitation lasted but a moment. There was no time to lose.

He turned to his prostrate friend. As he did so, something strange and disagreeable smote his senses. For a half-moment he did not appreciate its nature. Then his teeth clacked together, his feet, his outstretched arms pointed towards the woods. But he sprang to the side of the man and bent down and peered into his face.

There was no face.

1896

Forrás: <http://www.eastoftheweb.com/short-stories/UBooks/StriPlac.shtml#1>

fogó kéz ernyedten lógott a sziklára, fehér tükröződése jól kivehetően szikrázott a sötét vízen. Weigall belegázolt a sekély vízbe, felemelte Giffordot, majd visszatért vele a partra. Ott végigfektette a testet, és levette róla a kabátot, megkönnyítve az újraélesztést. Örült a pillanatnyi nyugalomnak. De az utolsó közdelem minden erőfeszítés ellenére kiolthatta a barátjában pislákoló életet. Weigall nem mert a férfi arcába nézni, vagy meghallgatni a szívverését. Mindössze egy pillanatig habozott – nem volt vesztegetnivaló ideje.

A hason fekvő barátjához fordult. A mozdulat közben valami egészen furcsa és megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába. Fél percig fel sem fogta, a dolog természetét. Fogai összekoccantak a felismeréstől, lába és kinyújtott karjai vitték volna vissza az erdő irányába. Végül erőt vett magán, barátja oldalához vetődött, a fölé hajolt, hogy az arcába nézzen.

De nem volt arca.

1896

Poór Anikó fordítása

A szöveget Somogyi Gábor lektorálta, a fordítás az Azilum magazin 9. számában (2018 márciusában) jelent meg.